

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka (przewodniczący)
SSN Jarosław Sobutka (sprawozdawca)
SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania S. P.
od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 marca 2025 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 12 stycznia 2023 r., sygn. akt III AUa 457/21,

umarza postępowanie kasacyjne.

Jarosław Sobutka Renata Żywicka Robert Stefanicki

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 lipca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, działając na podstawie art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich

rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 708 z późn. zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji z 31 maja 2017 r. (Nr [...]) ponownie ustalił wysokość policyjnej emerytury dla S.P. od 1 października 2017 r. Miesięczne świadczenie wraz z przysługującymi wzrostami i dodatkami określono na kwotę 2.069,02 zł. W uzasadnieniu wskazano, że wysokość świadczenia emerytalnego stanowi 62,73% podstawy wymiaru w kwocie 5.745,93 zł i wynosi 3.604,42 zł. Z uwagi na to, że ustalona kwota jest wyższa od przeciętnej emerytury ogłoszonej przez Prezesa ZUS, podlega ona zmniejszeniu do 2.069,02 zł.

Wyrokiem z 13 kwietnia 2021 r. (VIII U 3382/19), Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość emerytury policyjnej S.P. od 1 października 2017 r. z uwzględnieniem treści art. 15c ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, ale bez uwzględnienia treści art. 15c ust. 3 tej ustawy (pkt I); oddalił odwołanie w pozostałej części (pkt II); wniosek o odsetki przekazał do rozpoznania Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie (pkt III); zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu (pkt IV).

Na skutek apelacji S.P. i Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 12 stycznia 2023 r. (sygn. akt III AUa 457/21):

I. oddalił obie apelacje;

II. zniósł wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie organ emerytalno-rentowy wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok w punkcie I, tj. w części oddalającej apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz w punkcie II.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

I. naruszenie prawa materialnego, to jest:

1. art. 15c ust. 3 w związku z art. 15c ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, poprzez błędną wykładnię tych przepisów polegającą na przyjęciu, że przepisy te nie mają zastosowania do funkcjonariusza, który nie nabył emerytury z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa, a okres tej służby jest jedynie „okresem dodatkowym”, nie

wpływającym na nabycie prawa do świadczenia, podczas gdy przepisy te mają zastosowanie do każdego funkcjonariusza, który pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej;

2. art. 15c ust. 3 w związku z art. 15c ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, poprzez niezastosowanie tych przepisów w sytuacji, gdy w ustalonym przez Sąd Apelacyjny stanie faktycznym odwołujący w okresie od 1 grudnia 1983 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej;

3. art. 12 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na:

a. poddaniu weryfikacji okresów wysługi emerytalnej oraz istnienia prawa odwołującego do emerytury policyjnej w sytuacji, gdy bezsporne było, że odwołującemu przysługuje prawo do tego świadczenia, zaś przedmiotem postępowania w sprawie była weryfikacja prawidłowości ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej na podstawie art. 15c ust. 1 i 3 ustawy zaopatrzeniowej;

b. pominięciu przy ustalaniu okresów wysługi emerytalnej odwołującego okresu pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa, w myśl art. 13 ust. 1 pkt 1c ustawy zaopatrzeniowej stanowiącego okres równorzędny ze służbą w formacjach określonych w art. 12 ust. 1 tej ustawy, pomimo braku ustawowej podstawy do wyłączenia tego okresu z wysługi emerytalnej;

4. art. 178 ust. 1 w zw. z art. 188 Konstytucji RP, poprzez ich błędną wykładnię i odmowę uznania mocy obowiązującej ustawy zaopatrzeniowej w zakresie regulacji art. 15c ust. 3 w związku z art. 15c ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

W związku ze stawianymi zarzutami skarżący wniósł o:

1. przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania albowiem jest ona oczywiście uzasadniona;

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie I - w części oddalającej apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i w punkcie II oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi II instancji do

ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego;

3. alternatywnie, jeżeli Sąd Najwyższy uzna, że zaistniały ku temu przesłanki - uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie I, tj. w części oddalającej apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i w punkcie II oraz zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie poprzez oddalenie w całości odwołania S.P. od decyzji dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji i zasądzenie od odwołującego na rzecz organu emerytalno-rentowego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

4. zasądzenie od odwołującego na rzecz organu emerytalno-rentowego kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organu emerytalno-rentowego, odwołujący wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w przypadku jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej organu emerytalno-rentowego oraz zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z 25 września 2024 r. (sygn. akt III USKP 40/24) Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. do czasu rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny pytania prawnego w sprawie I USKP 104/23.

Pismem z 13 lutego 2025 r. organ emerytalno-rentowy cofnął wywiedzioną w niniejszym postępowaniu skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania w sprawie.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 27 lutego 2025 r. podjął zawieszone postępowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zd. pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Pomimo tego, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszyła słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 października 2021 r., I USK 486/21, LEX nr 3520343 i z 22 marca 2022 r., I PSK 11/22, LEX nr 3405597).

Uwzględniając treść pisma skarżącego, Sąd Najwyższy - na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[SOP]

DS